

[Korsgaard.]

Minister for offentlige Arbejder tidligere har været mod dette Anlæg, tror jeg, han selv vil erkende. Jeg befrygter i høj Grad, at han er gaaet over til Fjenden paa dette Punkt, men jeg tror som sagt, det vil være ønskeligt her i Salen og ikke, om jeg saa maa sige, i det skjulte, i Finansudvalget, at at faa en Udredning af dette finansielt set overmaade vigtige Spørgsmaal.

Hvad jeg i øvrigt har at tale med den højtærede Minister for offentlige Arbejder om, angaar udelukkende Statsbanerne. Først en lille Ting fra min egen Valgkreds, det kære Horsens, hvor man jo har faaet en ny Banegaard, der takket være Forholdene, som de nu en Gang er, ligger og skinner derude, som om det var en amerikansk Nybyggerstation, som jeg formoder en saadan ser ud, ligger fuldkommen isoleret, langt borte fra Byen. Naa, det har nu neppe kunnet være anderledes. At den heller ikke ligger kønt for Gadebilledet derovre, er en anden Sag; det kunde sikkert have været anderledes, men det hører maaske heller ikke til det, som Statsbanerne i særlig Grad behøver at interessere sig for. Men et ganske særligt, lille Forhold maa jeg paa-tale. Ved en eller anden Lejlighed i Sommer kom jeg kørende med et langt Søndagstog, og langt om længe naaede vi jo Horsens. Jeg skulde give en Besked til et Menneske, som jeg maatte antage var paa Banegaarden, og da Toget holdt, standsede den Vogn, hvor jeg var, ikke foran Perronen, men langt tilbage. Men da jeg havde et levende Indtryk af, at det kunde være risikabelt at vente, indtil Vognen kom til Perronen, gik jeg ud og fik talt med den paagældende. Jeg kunde saa imidlertid ikke naa at komme tilbage til den Vogn, hvor jeg hørte hjemme, men maatte gaa ind i en Vogn, der stod ud for Perronen; den havde ganske vist ikke Mellemgangsforbinding, om jeg saa maa kalde det, med den Vogn, hvor jeg hørte hjemme, men jeg kunde dog nærme mig denne Vogn, og paa denne min Vandring traf jeg et Par ældre Mennesker, som, idet Toget satte sig i Bevægelse, sagde: Er dette Horsens? Ja, nu kører vi fra Horsens, svarede jeg. Hvad siger De, vi skulde have været af i Horsens. Det bedes bemærket, at dette er en fuldkommen ny Banegaard. Jeg henstiller, at et saadant Forhold ændres.

Dernæst vil jeg gerne fremsætte et Spørgsmaal, som jeg allerede tidligere har rejst: Gives der fra Ministeriets Side Gratiale til de Folk, der havde et særlig stort Arbejde under Isvanskelighederne i Vinter? Jeg ved ikke, om Finansudvalget har beskæftiget sig med Sagen. Jeg ved, at der fra visse Administrationsgrene er gjort Indstilling derom, og jeg tillader mig altså at forny mit Spørgsmaal.

Jeg konstaterer, ikke just med Tilfredshed, men med en Følelse af, at anderledes kan det vel ikke være, at Statsbanerne ogsaa i Aar paa det Tidspunkt, hvor de har allermost Brug for deres bedste Færge, nemlig omkring 1. Juli, havde denne Færge til Reparation. Det er nu underligt, ja sælsomt kunde man fristes til at sige, at det skal være nødvendigt — nu er det dog sket to Aar i Træk —, at Statsbanernes bedste Færge er borte, naar der i særlig Grad er Brug for den. At man under disse Omstændigheder fra Ministeriets Side maa søge en Bevilling til en ny Færge, og en ny meget dyr Færge, er jo ikke saa urimeligt, men hvad om man nu gjorde Forsøg paa at have de Færger, man nu en Gang har, til Raadighed, naar man i særlig Grad har Brug for dem. Jeg skulde næsten tro, at saa var det overflødig, foreløbig i alt Fald, at købe denne nye Færge.

Statsbanerne har som bekendt indstillet sig paa at optage en vis Konkurrence med det private Initiativ. Statsbanerne argumenterer saadan: Bør I dog ikke være os taknemmelige for, at vi søger at faa den størst mulige Transport? Samtidig med at dette sker, afviser Statsbanerne at transportere Kreaturer fra Sjælland og Lolland-Falster til Tyskland. Jeg mener, der kunde være Grund til at give en virkelig finansiell Redegørelse for, hvorfor Statsbanerne i Modsætning til de private ikke kan foretage en saadan Transport.

Men, som sagt, Statsbanerne mener, at vi skal være dem taknemmelige for den Stilling, de har taget til den saakaldte Automobilfærge. Spørgsmaalet om en Automobilfærge er for mig at se i Virkeligheden et stort Spørgsmaal, og det er et betydeligt principielt Spørgsmaal. Man siger altsaa som saa: Statsbanen skal man sætte i Stand til at transportere Gods og Mennesker, som kommer ad Landevejen til Nyborg, til